

Elvira kon het niet helpen. Koningin of niet, ze was nieuwsgierig geworden naar de man om wie haar hofdames hadden gevochten als straatmeiden. Ze veranderde zich in een vlinder en liet zich door de wind meevoeren naar de plaats waar Griselda en Isolde de jonge boer hadden gezien. Hij was zijn akker aan het omspitten. Zijn zwarte krullen glansden als eksterveren in het zonlicht en zijn ogen waren blauwer dan de hemel in juli. Elvira fladderde om Man Simon heen. Ze ging zelfs op zijn hoofd zitten, zonder dat hij het merkte. Ze dacht: hij is mooier dan de mooiste elfenprins. Ze dacht: ik ben de koningin, ik doe wat ik wil. Ze dacht: mens of geen mens, hij is voor mij. Daarna vloog ze snel terug naar het paleis.

De volgende dag stuitte Man Simon bij het spitten op een roestige ketel. De ketel was voor meer dan de helft gevuld met goudstukken.

Vanmorgen was hij nog een arme boer. Hij woonde onder een lekkend dak, sloiep op een strozak en at droog brood. Van het ene moment op het andere was hij een rijk man.

Hij borg het goud op en ging naar het dorp om bier te drinken. De volgende dag huurde hij een timmerman en een metselaar om een groter huis te bouwen. De strozak ging de deur uit, en de timmerman maakte ook een groot bed. Naast het huis liet Man Simon een stal neerzetten voor de zes koeien die hij had gekocht. Ook nam hij een knecht in dienst, die Johan heette en het zwaarste werk van hem overnam.

Als mensen wilden weten hoe hij opeens zo rijk was geworden, zei hij soms: 'Stom geluk.'

Maar meestal zei hij niets.

Het geluk lachte Man Simon toe. Als de planten van zijn buren verdorden, viel er boven zijn akker net op tijd een regenbui. In zijn boomgaard groeide het lekkerste fruit. Aan de rand van zijn huis bloeiden kleurige bloemen die niemand eerder had gezien. Het leek wel tovenarij, en dat was het ook.

Als Man Simon sliep, zocht Elvira hem op.
Ze fluisterde: 'Je bent mijn zon die nooit ondergaat.'
Ze fluisterde: 'Je bent mijn nacht die eeuwig duurt.'
Ze fluisterde: 'Ik ben de koningin, ik doe wat jij wilt.'

Met haar oor op zijn borst luisterde ze naar zijn ademhaling, rustig en onverstoorbaar als het verstrijken van de tijd. Ze wist wanneer hij droomde, en het kon niet anders of hij droomde van haar. Vlak voordat het dag werd, glipte ze weer weg. Ze veranderde zich in een steenuiltje en vloog in het eerste grijze morgenlicht terug naar haar paleis. Na het ontwaken herinnerde Man Simon zich niets, niet eens dat hij had gedroomd. Laat staan dat hij bezoek had gekregen van een feeënkoningin. Trouwens, hij geloofde niet in feeën.